

sõamen ussu-julgust ärratama ning rahho-meelt
 allalehoitma; sest kas ei pea meije ka se ülli-
 kassina rōa sagi man tennolikko Jummalat
 wasta ollema se armsa ning suggulikku suwwe
 eest, kos kii tōu-willi, essierralikkult keswa-
 kōdra-willi, kartohwli ning kapsta rohkeste om-
 ma sigginu, mislābbi pudusse hādda saap wāh-
 hendetus. Ja, Jummalat heldus ning hales-
 tus om ülli suur ning otsata; ent temma om
 ka õigusse teggija ning nuhtlep neid, ke temma
 sādusse ülle astwa. Temma om meile meelt
 ning mõistust andnu ning meid sega üllemballe
 säändnu, kui kii muid ellawid lome siin ilman;
 om ma jõudo ning siggidust meije kätte andnu,
 et meije kii mõistusse ning tarkussuga peame
 kōrda säädma ning ommas tullus pruukma.
 Paljo, tōrteste paljo, ja suuremb hull teist,
 kelle südda se kassina rōa sagi perrast murre
 ning kurbussuga om koormatu, peawa essi henda
 süallutsis tunnistama ning kaibama, et nemma
 mitte holelikku, ussina ning kokkohoitja maja-
 pidaja ei olle olnu; et nemma holetussust ning
 laiskussust omma nurme ni kōrraperrast ei olle
 harrinu, kui sündi, et nemma eal ei olle mõt-
 telnu, hennelle hādda-ajas tagga-warra kōggoda,
 enge üttejaggo ommast põllo sagist, magatsinist
 lainaten, ette jo ärrapruukwa. Uske, armsa
 sõbra, minno sõnnu, ütš mõistlik talloperremees,
 ni kui se, kedda minna teile minnema ajastaja
 kalendrin tutwas teggi, ei sa ka wiljahukka-

minnemisse ajal mitte pudust näggema; temma
 põllo kandwa rohkebast wilja, kui tōiste põllo,
 ning kui ütš põld temmal hukka läap, sigginep
 tōine ning päle se ei olle temmal üttege wōlga.
 Temmal om tagga-warra, kost temma omma
 pudust wōip parrandada. Wōtke sis, minno
 armsa sõbra, omma hādda timmatsest rōa wilja
 hukkaminnemissust kui mannitsust ning nomimist
 Jummalast wasta; olge holelikko ning mõist-
 likko ning pandke sedda oppust meelde, mes
 teile antas; — essierralikkult anna minna teile
 sedda nõuwo, kartohwlide mahhateggemist su-
 remba holega ette wōtta. Kuis rohket pā-toi-
 tusse warrandust saap teile ütš wāikenne tūf
 maad andma, kohhe kartohwliid om mahha-
 tettu. Tōtteste, ütš tallomees, kel sel ajasta-
 jal hā suur kartohwli nurm om, ei sa se kas-
 sina rōa sagi man mitte paljo pudust tundma.

Lühhikesse aja eest kārwe minna kool-
 meistret, Markus Wore, kaeman ning tusi
 jäämen suurt rōmo temma wāikesse majapidda-
 misse ülle. Minna tahha teile lühhidelt juttus-
 tada, kuis temma sedda om kōrda säädma.
 Temmale om ülleütsust künne wakka-ossa ma
 kätte mõdetu, üttesa wakka-ossa põllo-maas
 ning ütte wakka-ossa murrus ning aija-maas.
 Üts kolmas ossa wakka maad, mes temma
 murrus om wōtnu, om ütš neljakandiline plats.
 Kesset sedda om temma ello-tarre ning kōli-